

Καὶ μὲ τὴν ἵδεις αὐτὴν ἀνασκαλεῖεται τὴν βυζαντίνην Ἰστορίαν καὶ στὸ σῶμα τοῦ Βιβλίου του παρουσιάζει τὶς πιὰ χαραχτηριστικές μορφές του Βυζαντίου. Πράττει τοὺς τέσσερες αὐγοκράτορες Ἰουστινιανό, Λέοντα Γ' τὸ εύροιο, Βασίλειο Β' τὸ μακεδόνα καὶ Μανουὴλ τὸν Κομνηνό. "Επειτα ἔρχεται στοὺς κληροκούς, στοὺς ἀνθρωπιστές καὶ στοὺς ποιητές καὶ αὐτοῦ βιογραφεῖ" τὸ Θεόδωρο τὸ Στουδίτη, τὸ Μιχαὴλ Φελλό, τὸ Φώτιο, τὸ Ρωμανὸν καὶ τὸν Τιμαρίναν γιὰ νὰ περάσῃ παλιὸν στὶς γυναικίες βυζαντινές φυτιογνωμίες μὲ τὴν Θεόδωρα καὶ τὴν Ἀννα Κομνηνή.

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Dieterich, γραμμένο γιὰ τὴν συλλογὴ τοῦ Teubner ποὺ ἀφέρεται καὶ ποὺ ἔχει σκοπὸν τὴν ἐκλαϊκεψην καθεύ διστομονικοῦ θέματος, διαβάζεται εὐχάριστη καὶ δίνει μιὰ ἱδέα ζωηρὴ τοῦ βυζαντινοῦ κόσμου σ' ἑκείνους ποὺ δὲν ἔχουν τὴν γνωριμίαν του.

ΒΙΒΛΙΟΦΙΔΟΣ

#### Ο ΔΕΚΑΔΟΙΟΣ

Γ'.

#### Η ΧΗΡΑ

Η Τριανταφυλλία τῆς Κοσμητοῦς, ὄνομα καὶ πράμα, εἴται ἡ πρώτη νάρα τοῦ χωριοῦ στὴν ὁμορφιά, πούλεγες νὰ τὴν πιᾶς στὸ ποτήρι! Καρπιά δὲν τῆς ἔβγαινε στὴν ἐκκλησία, κακομιὰ στὸ χεό καὶ στὸ τραχούδι, καὶ ἔτοι πολλὰ πίσω της, ποιός νὰ πρωτοκλέψῃ τὴν καρδιά της. Εἴτε οφωχιά, ἀρρανή, μὲ μιὰ μάνικη κυρελλοῦ καὶ ἀχαρτεύτη, καὶ ἔτοι δὲ σὰν τὴν ζήτησε καὶ δὲ Τσελεπῆ. Γιωργάκης, δὲ Κοφιμεσῆς, τόνε προτέμηνε καὶ δὲς εἴτανε γέρος, βάνοντας στὸ νοῦ της πὼ; εἶχε πλεύτη καὶ θεούχαζε πιὰ πό τὰ βάσανα. Γέρος εἴται δὲ καλότυχος μὰ καλίς καὶ θημερός, ποτές δὲν τῇ γχλούσε τὸ χατζῆρι καὶ τὴν ἔκανε κυρα, νὰ γάρη τὸν γέρι στὸ λάδι καὶ τέλλο στὸ βούτυρο. Ζήσουνε μαζὶ ἔξη χρήνια, κακλὰ καὶ μονιασμένα, μὲ παιδιά δὲν κάνανε.. δοσ καὶ ἔν σφίγγηκε δὲ καφάγερος! "Ἐνώ χειμῶνις ὑστερεῖς ἐπεσ" ὁ γέρος ἀρρωστος, μὲ πούντη, καὶ μὲλα τὰ γιατροσόφια τῷ γιατρῷ πῆρ' ὁ καψερός τὸν κατήφορο. "Αρχισε νὰ παραμιλάσῃ, κονταστίνε, βογγύστε, καὶ κρύος θέρωταις τιῦλουζε τὸ κούτελο. Τὸν μεταλάβενε καὶ ἡ δύλικη ἡ γυναική του,

όλουνχτις στὸ προσκεφάλι, σιγόκλαιε, περιμένοντας τὸ χαρό του. "Ἄξαρνα δὲ γέρος, σὰ νάρε πάλι στὸν ἑαυτό του, ἀνασηκώθηκε λίγο στὸν ἄγκυραν καὶ μὲ σύσημην φωνὴν μουρμεύεισε: — Γυναίκα μου! πεθώνια!

— Τὸ ξέρω, δόλιε δάντρα μου, τὸ ξέρω, ποὺ νὰ μὴν ἔσωνα!

— Γυναίκα μου! ξανάπε κείνος πιὸ ἀδύνατα, δρύκος σοῦ βάνω στὸ σταυρό... σὰν παντρευτῆς... νὰ πάρης ξηντάρη!

Η κακομοιός τὴν Τριανταφυλλία τρόμαξε σὰν τάχουσε, πῆγε νὰ σπάσῃ τὴν χολή της καὶ ρώτησε μὲ καρδιοχτύπια σιγανά: κι ἀν εἶναι δυὸς ἀπὸ τριάντα, οὐχ πειρυδὴ τάχα τὴν ψυχούλα σου;

Τοῦ γέρου τὸ κουφάρι ξανάπεσε βαρετό στὸ στρώμα του καὶ πιὰ δὲν ἀποκρίθηκε. Κρουσταλλίσαντε τὰ μάτια του ἀγριεμένα, σὰ νάρελεπε κιόλας δύο ἀπὸ τριάντα νὰ τὴν ἀγκαλιάσουνε! Κελνή τοῦ καλοῦς σιγανά τὰ μάτια, μπήχησαντας τὶς φωνές, σιυρουμένης μερικές τρίχες καὶ ὑστερεῖς στὰ καταμαυρα... ποὺ πολὺ τῆς πηγάκινανε! Τούκανε τὰ σκράντα, τὰ ξαμπονά, καὶ μπέρι, σὰν καλὴ γυναικά, συλλογίστηκε τὰ στερνά τὰ λόγια του. "Ἐπρεπε, μαθέσε, νὰ τοῦ κάνη τὸ χατζῆρι, νὰ παντρευτῇ. Τὸ μόνο κακό εἴτανε πούρεπε νὰ πάρη ζηντάρη, ἡ δύο ἀπὸ τριάντα τούλαχιστο!.. Τὸ ζηνερο νὰ κάνη, ποὺ κατένας παποᾶς μὲ δύο δὲ θάτη στεφανώνες; Τόσερν' ἀπὸ δῶ, τόσερν' ἀπὸ κεῖ, σπάζουνται τὴν κεραλή της, ὡς ποὺ βρήκε πιὰ τὴν θυσίαν: νὰ πάρῃ ἔνα φανερό καὶ νόσχη καὶ ἀλλογενούμενό! Πλαύσικα καὶ δροφη, δύκας εἴτανε, δέν ζηργυτε νὰ βρῇ τὸν πρῶτο τριανταφηνὸν Δώσανε λογο καὶ δύρια μπίτης δὲ χρόνος τῆς χρειας ἔγειν" ὁ γάμος της. Τὸ βρέκυ, σὰν πήγανε, σὰν ἀντρόγυνο, νὰ κοιμηθοῦνε, βλέπει δὲ γαμπρός νὰ στρών" τὴν νύφη στὸ κρεβάτιον τοῦ σελτεδές καὶ προβίες. Βρέ τι τὰ στρώνες; αὐτά, Τριανταφυλλία; καλοκαλή πρᾶμα, θές να σκάσουμε;

— Μά... θυμήματι τὸ μακαρίτη— τοῦ λέσι καίνη κορπιαζόντας πρώτη βραδυά δὲν εἰν' ἀπόψι;

Τώρα εἴτανε γιὰ δέν εἴτανε καὶ τούτη τὸ βράδυ δύμια μὲ τὴν ἀλλη, δέν τόμχα, έτοι ποὺ νόσχη καλό!

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

#### ΣΥΝΤΡΑΒΗΓΜΟΣ

· Αφιερωμένο τοῦ Ψυχάρη καὶ τοῦ Πάλλη

Α'.

"Ἡ νέα Ἑλληνικὴ ἀπ' τὸ δέκατο τουλάχιστο αιάνα καὶ ἰδὼς ἔχει πέντε μονάχα φωνήσεις, ποὺ λένε, φτόγγους, ἡ ἀπρίφτους, δύος τοὺς λέω γιὰ λόγους ποὺ ἔηγόσ στὴ γραμματική μου (Α', 1907, § 16 καὶ 30), ἐτούτους ἰδὼς: α, ο (ω), ου, ε (ει), ι (η, υ, ει, οι, υι), μ' ὄποιαδήποτε ψηφία καὶ ἀγράφεται δὲ καθίνας τους.

Άρτοι κατὰ τὴν συνεργείαν ποὺ ἔχουνε δὲν κάποιον στὸν ἄλλον στὸ ζήτημα τῆς φτογγοποθείας εἴλει δυνατότεροι καὶ δυνατότεροι κατὰ τούτη τὴν τειχα: α, 2 ο, 3 ον, 4 ε, 5 ι, δηλ. δὲ κάθε πρωτεύοντες εἶναι δυνατότερος ἀπ' δύος τοὺς κατοπινούς του. Ἀκόμα ἔσχαρτονται σὲ παχιούς (δηλ. δὲ παλιούς, δύος τοχεὶς τὸ δέρμα τοῦ Πάλλη): α, ο, ου, καὶ σὲ φιλούς: ε, ι.

(1) Ἀπὸ ἀπορεΐα τοῦ ψηφιοδέτη βεβαίω.

Τὰ ξεδιαλύματα ἀφτὰ θὰ μᾶς χρειαστοῦνται παραχάτου.

Τοῦ πάροχες λοιπὸ στὴν Ἑλληνικὴ ἀπ' ἀνέκαθενες παραβανος φωνητικὸς νόμος, ποὺ δὲ δυνατότερος άποριφτος (φωνήσεις) φτόγγος συντραβεῖ στὰ δικά του τέσσερας τὰ κατατόπια καὶ τὸν ἀδυνατότερο ποὺ βρίσκεται στὸν πλαίνη του συλλαβή, εἴτε στὴν πρωτεύεται λ. χ. Ηδρομο > Πάνορμο, δρεη > δροξη, λεπονγια > λουτονγια κατ., εἴτε στὴν κατοπινή του, λ. χ. ζοράδη > ζαραδή, θεραπέω > θαραπέβω, πεπόνι > ποπόνι, κατ. "Αλλα περαδείγματα πάκτιπλα καὶ έτι τὴν ἀρχαίαν ἀπ' τὴν νέαν Ἐλλ. βλίπε στὴ Γραμματική μου σελ. 98 - 98.

Τὸ φαινόμενο ἀφτὸ τὸνόματα φωνοσυρμή κατὰ τὰ λαϊκά: νεροσούρμη, φιδοσούρμη. Κ. ἀπ' ἀλήθεια ἀμά προσέξει κανεὶς στὴ φυσιολογικὴ του γένεση, θὰ περατηησεις πῶς τὸ δυνατότερο φωνήντο κάνεις συρμή μέσ' στὸ στρατήσιο μὲς βαθύλωμα, καὶ ἀπ' ἀρτὴν περνάντας καὶ τὸ δυνατότερο πειρίνει τὴν μορφή του δυνατότερο.

Μπορεῖ δηλ. ἔρκολα νὰ παρατηρήσει κανεὶς, πῶς στὸ βαθύλωμα τοῦ στρατοῦ δίνουμε τὸ σχῆμα ποὺ γειτεῖται τὸ κάθε φωνήντο ποὺ δὲ περοφορούμε, μὰ τὰ σύφωνα, ποὺ λέ ε, τὰ συμπροφέρουμε χωρὶς νέλλαζεμε γι' ἀρτὰ τὰ σκῆνα στὸ στρατήσιο βαθύλωμα.

Ἡ φωνοσυρμή εἶναι διὸ λογιώ. μπροστόδρομη: διὰν πρωτεύεται εἶναι τὸ δυνατότερο φωνήντο ποὺ περνεῖ δῆγης του καὶ στάζουληθο ἀδυνατότερο, καὶ πισώδρομη: έταν κατοπινί εἶναι τὸ δυνατότερο φωνήντο καὶ περνεῖ δῆγης του καὶ στὸ πρωτεύετον του ἀληνατότερο.

Ἡ μπροστόδρομη εἶναι νέττα σκέπτα φυτολογική: ἀρδού δηλ. διώσουμε στὶ στρατήσιο διότοι λοιμα σκῆμα κατάλληλο γιὰ νὰ μορρώσουμε τὸν πρωτεύετον δυνατότερο ἀπεισθέτο (φων.) φτόγγο, δὲν ἀλλαζούμε ἀπὸ ὄχιντ τὸ σχῆμα τοῦ στρατοῦ, καὶ διατασσούμε δὲν δέρμα κέρει τὸ σειρά καὶ προφέρουμε τὸν ἀκόλουθο ἀδυνατότερο, μόνε συμπροφέρουμε τὰ σύφωνα τὸν έφεωνομε καὶ τούτον μὲ τὴ μορφὴ τοῦ πρωτεύετον.

Ἡ πισώδρομη φωνοσυρμή εἶναι κάπως φυχολογική, ἐπειδὴ δηλ. διώσουμε στὶ στρατήσιο διότοι λοιμα σκῆμα κατάλληλο γιὰ νὰ μορρώσουμε τὸν πρωτεύετον δυνατότερο ἀπεισθέτο, τοῦ πρωτεύετον σκῆμα τοῦ στρατοῦ καὶ κατὰ τὴν προφορὰ τοῦ πρωτεύετον δυνατότερο, καὶ ἔτοι παίρνει πιὰ τὴν θηραγρότρια τὸ στρατήσιο βαθύλωμα γιὰ τὸ δυνατότερο κατοπινό, βρίσκεται ἔτοιμη τὸ τέτοιο σκῆμα τοῦ στρατοῦ καὶ κατὰ τὴν προφορὰ τοῦ πρωτεύετον δυνατότερο, καὶ ἔτοι παίρνει πιὰ καὶ ἔτρος τὸν ὄχο τοῦ δυνατότερο ἀκόλουθον.

Καὶ φαίνεται πῶς μ' δὲν τὴν ἐνάντικη γνώμη τοῦ Χεζηδάκη δηλ. μόνο ξτονος καθὼς λέει (Einführung σελ. 332), καὶ τὸνούμενος ἀδυνατότερος συντραβεῖται καὶ παραχωιάζεται μὲ ξτονο δυνατότερο κατὰ τὸν ἔδιον τρόπο λ. χ. στίβα > στάβα (στὴ Βιλεμπικηνή τῆς "Ηπειρου"), φιλέιο > φικέλιο (στὴν Πάλλην τῆς Κύζικος), τίνους > τούνους (σ' δὲν τὰ χωριά τῆς Κύζικος), δλοτρίγυρα > δλοτρόγυρα (κοινότητο), περαδείγματα που δὲ σηκώνουμε σορίσματα, γιατὶ σὲ καρμιά τους πτώση (μεταλλαγή) δὲ μετατητίζεται δὲ τόνος, δύος συντριβές ζεργότερα (Μεσσηνία, καὶ Νεανίας Ελλ. Β', σελ. 142) σιωπηλά παρατέχεται τῷ κατοπινό παραμοιάζεται μὲ τάκόλουθο τοῦ δυνατότερο.

(2) [Επιτόσιο οὔλος ἀργότερα] Μεσσηνία, καὶ Νεανίας Ελλ. Β', σελ. 142] σιωπηλά παρατέχεται τῷ κατοπινό παραμοιάζεται μὲ τάκόλουθο τοῦ δυνατότερο.

ειλνει λ. χ. στα κανήματα > κανάτι, πέπλωμα > πόπλωμα (στη Σύμη).<sup>3</sup>

Κ' ἐπειτά ἀφοῦ τονισμένος ἄτριφτος (φων.) φτόγγος συντραβίεται σὲ μονοσυλλαβισμό μὲ πλαίσιο του ἄποτο δυνατότερο λ. χ. Ρωμιός > Ρωμίδς κτλ. γιατὶ τάχα νὰ μὴ συντραβίεται καὶ σὲ παρόμοια;

Τὴν λεφτομέρεια ἀφτὴ τὴν σημειώνω ὅχι βέβαια γιὰ νάγγες τὸ Χατζῆδάκη, μὲ γιατὶ μοῦ χρειάζεται σπουδαῖα στὴν καινούργια θεωρία ποὺ διατυπώνω ἐδῶ ἀμέσως.

Η φωνοσυρμὴ λοιπὸν ἀφτὴ ἀφοῦ γίνεται σὲ δυὸ φωνήντα, ποὺ τὰ χωρίζουν ἀνάμεσα σύφωνα, πολὺ ἐφολότερα καὶ κανονικότερα βέβαια θὲ γίνεται σὲ δυὸ φωνήντα πλαίσιο λ. χ. πρόστατος πρόστατος, τὸ ἔλεγες > τὸ ἔλεγες, τὸ ἔγραφες > τὸ ἔγραφες κτλ. καὶ τόντις ἀφτὸ γίνεται μὲ ἐπειδής ἀμέσως συνεργάζεται ἀλλοὶ καθολικὸς φτογγικὸς νόμος τῆς Ἑλληνικῆς (συνεργειὰ ἀπὸ περισσότερους φτογγοὺς νόμους κ. Γραμματ. μου § 338), σκοτίζεται τὸ φαινόμενο τῆς φωνοσυρμῆς.

Ο διφτερὸς ἀφτὸς νόμος, ποὺ λέμε, είναι πῶς, ἀμαρτὶα τύχουν πλαίσιο μὲ πλαίσιο ἀφτριφτοὶ (φων.) φτόγγοι, συχνωνεύονται σ' ἔναντι. Στὴν ἀρχαὶ ποὺ σήκωνε ἡ προφορὰ διπλόχρονα γίνεται σὲ δυὸ ἔνας διπλόχρονος κ' ἔται ἔμνητη πιὸ κοντὰ στὴν ἀρχικὴ προφορὰ λ. χ. γέρασα > γέρα, Ναυσικά > Ναυσικᾶ, Αἴφιλος > Αἴφιλος, Ξίνος > Ξίνος κτλ. μὲ στὴ νέα Ἑλληνικὴ ποὺ δὲν ἔχει διπλόχρονο γίνεται σὲ δυὸ ἔνας ἀπλόχρονος, λ. χ. ζῶ > ζό, χευσοχός > χευσοχός, τὸ ἄλλα > τὰλλα, ἀκούοντες > ἀκούμε, κλαίετε > κλαίτε, τρήμερα > τρέμερα, κτλ. (κ. Γρ. μου § 296).

Ἐτσι λοιπὸν καὶ: χαμένος, ἀπὸ φωνοσυρμῆς: χαμένος, κι ἀπὸ συχνωνεύμο: χαμένος, τὸ ἔχω > τὸ δχω > τδχω, δεκοέξη > δεκαέξη > δεκάξη, Μιχαήλης > Μιχάλης > Μιχάλης, ποὺ ἀκούσα > πὰ ἀκούσα > πάκοντα κτλ.<sup>4</sup>

Ἀφτὴ είναι ἡ ἀληθινὴ ἐπιστημονικὴ ἑξήγηση τοῦ συντραβηγμοῦ καὶ πράτος, νομίζω, ἔχω τὸ ἀφτύχημα νὰ τὴν διατυπώσω διαπλατα ἐδῶ.

Τετοια τὴν ὑποψίαστηκα τὴν αἵτια τοῦ συντραβηγμοῦ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔγραφα τὴν γραμματικὴ μοῦ καὶ ἤγοντα τὸ σκετικά: μ' εἰχε, σ' ηθελε κτλ. (καίτα § 297),<sup>5</sup> μὲ δὲν ἀποκατοῦσα νὰ τὴν διατυπώσω γιατὶ γύρεβος κρίνο, δηλ. καναδὺν ντοπιολάλητους τύπους, ποὺ νάκονεται διπλὸ τὸ φωνήντο τῆς φωνοσυρμῆς. Εἰχ' ἀκούσει ἀληθεία τὸ πρόσωπα (δηλ. πρόσωπα > πρόστατο), μὲ σ' ἀφτὸ ἀπάντηνο μονάχο δὲ μποροῦσα νὰ στηριχτῷ. Τώρα δριώς ἐδῶ ποὺ βρίσκουμε σήμερα (θύραια Θράκη) ἀκούω καθὲ λίγο: πὰ δ(β) πάς; τὰ ἄκαντς; (δηλ. ποὺ δὲ πὰ τὶ δὲ κάνεις) μὲ διπλὸ α, σωστὴ φωνοσυρμὴ καὶ μάλιστα μὲ τονισμένο τὸ παραμειαζόμενο φωνήντο, ἵνω ἄλλον πχλε λένε: πὰ πάς; τὰ κάντς; δηλ. συχνωνεύοντα τὸ δυὸ α σὲ ἔτρα. Οἱ ντοπιολάλη-

(3) Ἀπ' ἀφτὴν τὸ Συμιώτικο τύπο φίνεται πῶς τὸ δασκάλικο ἀφάλωμα είναι ἀμάζει μονάχη, καὶ πῶς τὸ κοινὸ πάπλωμα ἔγινε ἐπ' τὸ πέπλωμα, ε—α πτυτευμολογία ἀπ' τὸ ἀπλώμα, ἀπλωμα.

(4) Κ' εἶπομε δὲ πῶς στὸ ζήτημα τῆς φτογγούς λέξεις καθαρὸ δὲν ἔχωριζουνται δὲ τὶ γίνεται στους φτόγγους τῆς ίδιας λέξεις, τὸ ίδιο γίνεται καὶ στους φτόγγους δυῶν λείξων καταπεδιαστῶν ἀπὸ συνεργιαὶ τῶν φτόγγων τῆς μιανῆς ἀπάνω στους φτόγγους τῆς λέξης. (Γραμμ. μου σελ. 152 σημ., Ψυχ. Ρ. καὶ μ. Ε', α', σελ. 78).

(5) Ἀπ' ἀφτὴ μρινούσταις ἀρρεμή, κι δ. Ψυχήρης φίνεται πῶς κάπι τέτοιο ὑπερβάσται γιὰ τὸ συντραβηγμό (Ρ. καὶ μηδ. Ε', α', σελ. 8).

(6) Τὸ δὲ τούτο είναι ντοπιολάλητος τύπος τοῦ θα ποὺ ἀπλοχωρεύεται ποὺ γεννηθῆκε ἀργὸν ἀπὸ ξέροισμα διατηρεῖται λέξη μὲ ἀρχικὸ δ. λ. χ. θὲ θέλω—δ. θέλω, δ. θέμη—δ. θάρω κτλ.

τοι ἀφτὸ τύπο είναι βάση ἀφιλονίκητη πῶς σὲ κάθε συντραβηγμὸ συνεργοῦνται καταποδιαστὰ δυὸ γλωσσὲς καὶ νόμοι· πρῶτα δηλ. περιφοροί τοις τοῦ φωνοσυρμῆς τὰ δυὸ συνεχικὰ φωνήντα καὶ κατόπιν ἀφτὰ τὰ δυὸ φωνήντα, ποὺ καταντήσαντα ἴδια, συχνῶς εουνται σὲ ἔνα. Τώρα πιὰ δὲν ἔχει ὑποψία, ἔχει βεβαιότητα μονάχη.

Μ' ἀφτὴ τὸν τρόπο ἤγγιονται φυσιολογικά, δηλ. ἐπιτημονικά δχι μόνο δλες οἱ σκετικὲς φτογγοπαθίες τῷ νεοτέρῳ γλωσσῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀρχικὸν τὰ συναλοιφῆ ποὺ λέγανε.

(Στόλλο φύλλο τελώνει)

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

## Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΣ

(Στὸν ἀντιμαλλιαρδ κ. Ε.)

— Ποιός είσαι σὺ

δ κο

θδωτός;

— Είμι δ πανα

γιω

τατος

Ποτέ μου δὲν

δου

ρεψα

καὶ γιὰ καλὸ

ἔδου

λεψα

κάνω καὶ τὸ

παρτα

ριστή

καὶ δὲ καλῶ

σαρα

κοστή.

Χανιά, 1 τοῦ Απριλίου 1909.

Ο ΣΕΒΝΤΑΛΗΣ

## Ο ΤΙ ΖΕΛΕΤΕ

— Ο φύλος ποιητῆς M. Μαλακάσης μᾶς γράφει πῶς οἱ Μικροί καὶ η μοί τον δημοσιευτήκανε στὸ «Νουμᾶ» καὶ στὰ «Παναγήτραια» μὲ τοὺς τίτλους Στέκοι ή Φύλλα στὸ δν ἀνεμού δυὸ χρόνια πρὸ τοῦ τὴν «Παγάλα λαλέουσα» τοῦ κ. Π. Νιοβάνα. Τὴν δήλωση αὐτή, λέει, τὴν κάνει «γιὰ τὴν ιστορία καὶ τὴν ἀλήθευτα».

— Ο «Δωδεκάλογος τοῦ Ρωμιοῦ» ποὺ δημοσιεύεται στὸ «Φρουρὸ» τῆς Καλαμάτας ἵπετε νὰ διαβάζεται ἀπὸ δλους τοὺς Ρωμιούς. Ειπετέλει: πελιχαρίσια τὰ κοινωνικὰ καὶ τὰ πολιτικὰ μας γάλια καὶ μᾶς δείχνει πῶς πρέπει νὰ δουλέψουμε γιὰ νὰ φέρουμε γλήγορα τὴν διειρρεύητη ξανάγνηση.

— Συγραφέας του είναι δ. γέος κ. Γ. Τσιμπιδάρος καὶ ταρθρα γραμμένα σὲ διμορφή κι διολόγωνται Δημοτική.

— Καὶ μιὰ φιλοτιὰ παρατήρηση στὸ «Φρουρό». «Οταν πάρεται ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ» ποιήματα κτλ. δὲν ταιριάζει νὰ τούνται.

## ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ζωρ. στὴ Χίο καὶ R. p. Th. στὴν Πόλη. Λέπαις τὴν συντροφή καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.—κ. κ. Ζ. Β. καὶ Χρ. Χρ. στὰ Χανιά. Λέπαις τὴν συντροφή καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.—κ. Α. Γ. Μ. στὸ Βόλο. Δὲ βαρέσαι τὸν αἴξει τὸν κόπο.—κ. Γ. Σ. Σητ. στὴν Κίρκυρα. Στείλε μας μερικὰ νὰ διαλέξουμε. «Ο, τι καλὸ στείλεις θὰ δημοσιευτεῖ.—κ. Στο. στ' Αργοστόλι. Τὰ τραγούδια τοῦ Μανώλη Καλομοίρη, «Ρουμελιώτισα» κτλ. δὲν είναι τυπωμένα, μά, καθὼς μαθαίνουμε, γλήγορα θὲ τυπωθοῦν καὶ τότε σοῦ τὰ στέλνουμε. Στὰ γραφεῖα μας βρίσκονται μαγάρια τοὺς μπαλάριντες του καὶ πευλούσια μιὰ δραγμὴ καθεμιᾶ.

## ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ

“Εντοκοτι καταθέσεις

Η Εθνική Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἢτοι εἰς ρράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας σὶς ὀπρεσμένη προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸν νόμισμα, εἰς δὲ ἐγένετο ἢ καταθέσεις εἰς χρυσὸν ἢ δὲ ἐπιταγῆς δύσεω (chèque) ἐπὶ τοῦ ἑξατερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ δημολογιούχου.

Τὸ καράλιον καὶ οἱ τόκοι τῶν δημολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰγάλεια τοῦ καταθέτοντού ἐν τοῖς “Τυποκαταστήμασι” τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2 τοῖς εργο	ο	κατ'	τοῖς διὰ καταθέσεις δι μην.
2	»	»	»
2 1/2	»	»	»
3	»	»	»
4	»	»	»

Αἱ δημολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκδογὴν τοῦ καταθέτοντού δημορικού. Εἰναι δὲν διάδοσην τοῦ καταθέτοντού δημορικού.

## ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000!

## ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ